

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2020 r.

Pozycja 244

POSTANOWIENIE

z dnia 14 maja 2020 r.

Sygn. akt Tw 14/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący

Leon Kieres – sprawozdawca

Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 13 stycznia 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

We wniosku sporządzonym przez adwokata i wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 29 października 2019 r. (data nadania), Zarząd Główny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów (dalej: wnioskodawca lub ZG NSZZP), zarzucił niezgodność: art. 67 ust. 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 125, ze zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o Policji, ustawy o Straży Granicznej oraz ustawy o Służbie Więziennej (Dz. U. poz. 1608) z „art. 59 ust. 1 i 4 w związku z art. 12, art. 32 ust. 1 i art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” oraz z akcesoryjnie powołanym art. 11 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) a także art. 4 i 5 Konwencji nr 151 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej ochrony prawa organizowania się i procedury określania warunków zatrudnienia w służbie publicznej, przyjętej w Genewie dnia 27 czerwca 1978 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 22, poz. 78) jak też art. 3 Konwencji nr 87 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych, przyjętej w San Francisco dnia 9 lipca 1948 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 125) oraz art. 8 Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Socjalnych i Kulturalnych otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. nr 38 poz. 169).

Postanowieniem z 13 stycznia 2019 r. (doręczonym wnioskodawcy 20 stycznia 2020 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu temu wnioskowi.

Rozpoznając wniosek Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że jest on obciążony wadą, polegającą na niewskazaniu w uchwale ZG NSZZP Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów – działającego jako ogólnokrajowy organ związku zawodowego w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji – przepisów Konstytucji i ratyfikowanych umów międzynarodowych jako wzorców kontroli wskazanego we wniosku przepisu ustawy o Policji. Z uwagi na jej nieusuwalny charakter, Trybunał 13 stycznia 2020 r. wydał postanowienie o odmowie nadania temu wnioskowi dalszego biegu.

Na powyższe postanowienie wnioskodawca złożył – w ustawowym terminie – zażalenie.

Zarzucił w nim, między innymi, „obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotne znaczenie dla wyniku postępowania, tj.: art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym [(Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej u.o.t.p.TK) przyp. TK] poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że uchwała ogólnokrajowego związku zawodowego w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego winna zawierać wskazanie konkretnych jednostek redakcyjnych tekstu normatywnego stanowiącego wzorzec kontroli, podczas gdy prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, że wymogiem formalnym jest wskazanie w uchwale ogólnokrajowego związku zawodowego z jakim aktem wyższego rzędu jest niezgodny kwestionowany przepis, którym w przypadku ustawy może być Konstytucja lub ratyfikowane umowy międzynarodowe, a konkretyzacja wzorca kontroli następuje w treści wniosku” oraz obrazę „art. 61 ust. 3 [u.o.t.p.TK] poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że brak wskazani[a] w uchwale ogólnokrajowego związku zawodowego w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego konkretnych jednostek redakcyjnych tekstu normatywnego stanowiącego wzorzec kontroli nie może być usunięty, podczas gdy prawidłowa wykładnia prowadzi do wniosku, że brak ten jest usuwalny, a Trybunał winien był zobowiązać wnioskodawcę do sprecyzowania uchwały w zakresie konkretyzacji wzorców kontroli”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi. Trybunał rozpatruje zażalenie w składzie trzech sędziów na posiedzeniu niejawnym. Rozpoznając zażalenie, bada zakwestionowane postanowienie pod kątem prawidłowego zidentyfikowania w nim przesłanek odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania wnioskowi dalszego biegu.

Zasadniczym zarzutem wobec badanego wniosku była wada formalna polegająca na tym, że w uchwale uprawnionego ogólnokrajowego organu związku zawodowego nie wskazano wzorców, z którymi zgodność zaskarżonego przepisu miała być przedmiotem kontroli Trybunału. Skutkowało to wadliwym – zdaniem Trybunału – skonstruowaniem pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia wniosku oraz reprezentowania wnioskodawcy w tym postępowaniu. Trybunał z całą mocą podtrzymuje pogląd wyrażony w zaskarżonym postanowieniu, że pominięcie wskazania we wspomnianej uchwale konkretnych jednostek redakcyjnych stanowiących wzorzec kontroli jest brakiem formalnym. Wynika to z treści art. 48 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p.TK. Argumentów wnioskodawcy, które sprowadzić można do stwierdzenia, że pojęcie wzorca kontroli należy traktować synonimicznie do pojęcia aktu normatywnego, nie sposób podzielić. Pełnomocnik wnioskodawcy (również podmiot sporzą-

dzający lub podpisujący wniosek) jest zobowiązany do działania w granicach i w zakresie udzielonego umocowania sformułowanego na podstawie uchwały uprawnionego podmiotu. Nie ma tym samym kompetencji do samodzielnego wyrażenia woli wyeliminowania określonego przepisu z porządku prawnego ani do wskazania wzorców kontroli, gdyż wiąże go treść uchwały w sprawie wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego (zob. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z: 16 stycznia 2001 r., sygn. T 55/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 29; 7 października 2003 r., sygn. Tw 1/03, OTK ZU nr 4/B/2003, poz. 201; 15 września 2004 r., sygn. Tw 26/04, OTK ZU nr 5/B/2004, poz. 287 oraz 12 grudnia 2013 r., sygn. Tw 16/16, OTK ZU nr 2/B/2014, poz. 682).

Trybunał w zaskarżonym postanowieniu słusznie stwierdził, że brak ów ma charakter nieusuwalny. Wezwanie do jego usunięcia mogłoby bowiem polegać jedynie na podjęciu kolejnej uchwały doprecyzowującej poprzednią. Uchwała podjęta już po udzieleniu pełnomocnictwa i sporządzeniu oraz wniesieniu wniosku nie mogłaby być jednak traktowana jako podstawa tych działań (zob. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2003 r., sygn. Tw 30/03, OTK ZU nr 4/B/2003, poz. 209).

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – postanowił jak na wstępie.